

A CASA DE LA PSICÒLOGA

- Versió Lectura -

Autora: Adelaida Frías -

<http://www.obresdeteatre.com>

- 26 pàgines -

Personatges per ordre d'aparició:

(els noms dels personatges es poden canviar pels noms propis dels actors)

Alguns personatges de noia poden passar a ser de noi

- 1- NARRADOR / A
- 2- DISSENYADORA CLÀUDIA
- 3- DISSENYADORA CÈLIA
- 4- FILL de la psicòloga
- 5- ARQUITECTE (noi o noia)
- 6- FILLA de la psicòloga
- 7- AMIGA de la Filla
- 8- VETERINÀRIA
- 9- PEDIATRE (noi o noia)
- 10- PSICÒLOGA
- 11- SECRETÀRIA de la psicòloga

ESCENA 1

NARRADOR : — Dues dissenyadores discuteixen a una casa buida, recent acabades les obres de construcció.

DISSENY CÈLIA : — Perdona, però és que no ho entens!

DISSENY CLÀUDIA: — Ho entenc perfectament!

DISSENY CÈLIA : — L'espai que queda per a la llar de foc és ridícul; no hi ha lloc!

DISSENY CLÀUDIA: — Ja, però resulta que el forat al sostre, ja està fet.

DISSENY CÈLIA : — Doncs està mal fet.

DISSENY CLÀUDIA: — Ai Cèlia, per favor! Aprofitem el que tenim!

DISSENY CÈLIA : — El que tenim és un bunyol. A mi em fa vergonya, ho sento.

DISSENY CLÀUDIA: — És que ets tossuda, eh!

DISSENY CÈLIA : — Ets tu, que no tens rigor!

DISSENY CLÀUDIA: — Perdona, jo no tinc rigor?

DISSENY CÈLIA : — Et conformes amb un nyap per estalviar-te feina!

DISSENY CLÀUDIA: — Escolta, maca; jo, si tinc algun defecte, és que sóc perfeccionista, val?

NARRADOR : — Entra del jardí el Fill, fent footing amb auriculars.
Travessa la sala, i surt cap a les habitacions.

DISSENY CÈLIA : — Ai, qui és aquest?

DISSENY CLÀUDIA: — A mi què m'importa!

DISSENY CÈLIA : — Doncs a mi sí que m'importa! Veus com no tens rigor!

DISSENY CLÀUDIA: — I això què té a veure?

DISSENY CÈLIA : — Doncs que si algú es passeja amunt i avall, per una casa que encara no està habitada... s'ha de saber qui és!

(...)

ESCENA 3

NARRADOR : — Per la porta del jardí entren la Filla i l'Amiga vestides amb uniforme de minyona, carregades amb una cadira plegable, una catifa i una bossa plena de coses. La Filla obre la cadira i s'hi asseu, esbufegant.

FILLA : — Buf, com pesa.

AMIGA : — Em podries ajudar.

NARRADOR : — L'Amiga estén la catifa a terra, i comença a treure coses de la bossa.

FILLA : — És que m'he quedat rebentada

AMIGA : — Sempre fas igual, tens un morro!

FILLA : — Total són quatre coses!

NARRADOR : — El Fill entra fent footing. En passar es destapa una oïda i fa una volta a la cadira on seu la Filla.

FILL : — Mira-te-la, tot el dia asseguda. T'acabaràs deformat.

FILLA : — Sempre tan simpàtic!

FILL : — Jo de tu no em quedaria aquí. Allà dintre s'han colat tres extraterrestres!

NARRADOR : — El Fillriu i surt fent footing cap al jardí.

FILLA : — Quina gràcia. Deixa'ns treballar! (a l'Amiga) Què ja estàs?

AMIGA : — Sí. (*seriosa*) Clara. T'has assegut al lloc de la senyora.

FILLA : — (*riu irònica*) T'equivoques, Sole. Jo SÓC la senyora.

AMIGA : — Ja t'agradaria. Però només ets el seu gosset. Tot el dia li vas al darrere.

FILLA : — Xerres massa. Porta'm el collaret de perles. Ah, i les maragdes, que escolliré quin em queda millor.

AMIGA : — És clar, senyora. Com vulgui la senyora.

NARRADOR : — L'Amiga li porta un collar, li posa, i fa veure que l'escanya.

AMIGA : — Què bonica és la senyora!

FILLA : — Sole, espera! Gggghhhh...

AMIGA : — Què bona, què dolça és la senyora!

NARRADOR : — L'Amiga fa com si l'escanyés més fort. Per la porta del jardí entra la Veterinària, i s'espanta en veure l'escena.

VETERINÀRIA : — Aaaaah!

NARRADOR : — L'Amiga s'interromp i es gira a mirar-la amb irritació.

AMIGA : — Alça aquí, exagerada!

NARRADOR : — La Filla s'aixeca per atendre la Veterinària que les contempla amb recança.

FILLA : — Bon dia, té alguna cita?

VETERINÀRIA : — No, no. Bé, sí. En fi, aquí és el número 13, oi? És casa de la doctora Cerbera?

NARRADOR : — L'Amiga es toca el front amb un dit, i mira la Veterinària amb intenció.

AMIGA : — Sí, la psicòloga.

VETERINÀRIA : — La... la psicòloga, sí.

FILLA : — Necessita un tractament?

VETERINÀRIA : — No, no. Jo no! Sóc veterinària i m'han cridat per...

FILLA : — Ah, per la Síndrome.

VETERINÀRIA : — Quina síndrome?

AMIGA : — És el nom de la gata.

VETERINÀRIA : — Ah. Sí, això mateix.

NARRADOR : — L'Arquitecte arriba de dintre la casa i s'atura a la porta.

ARQUITECTE : — Perdoneu, hi ha algun metge a la casa?

AMIGA : — No, jo no.

FILLA : — Jo tampoc.

VETERINÀRIA : — Bé... jo sóc veterinària.

ARQUITECTE : — Doncs vingui, per favor. Hi ha una senyoreta que fa coses molt estranyes.

VETERINÀRIA : — Ééés... una pacient de la doctora Cerbera? Vull dir... està...?
(es toca el front amb un dit)

ARQUITECTE : — No, no. És una de les dissenyadores. Primer ha tingut un desmai, i ara sembla com si... però vingui, per favor.

NARRADOR : — La Veterinària es disculpa amb el cap en passar davant la Filla, i marxa amb l'Arquitecte cap a les habitacions.

(...)

ESCENA 6

NARRADOR : — La Secretària va cap a la porta de les habitacions i es topa amb la Veterinària que en surt. La Veterinària li encaixa la mà, molt decidida.

SECRETÀRIA : — Ups, perdoni.

VETERINÀRIA : — Bon dia. Sóc la veterinària. Vostè és la doctora Cerbera?

SECRETÀRIA : — No, sóc la seva secretària. La doctora és ella. Disculpi.

NARRADOR : — La Secretària surt de la sala. La Psicòloga s'acosta de la Veterinària i li encaixa la mà.

PSICÒLOGA : — Encantada, doctora Pons. (*preocupada*) Ja l'ha vista, oi?

VETERINÀRIA : — (*greu*) Sí, he estat amb ella fins ara.

PSICÒLOGA : — I com la troba? Oi que és estrany?

VETERINÀRIA : — Sí, els símptomes són molt curiosos; aquest matí ha tingut un desmai...

PSICÒLOGA : — Que diu? Això ja comença a ser greu!

VETERINÀRIA : — Jo no m'alarmaria. Estic convençuda que fa teatre.

PSICÒLOGA : — Teatre? Com pot ser?

VETERINÀRIA : — És bastant evident. Quan li sembla que no se li fa prou cas, aleshores s'ofega.

PSICÒLOGA : — (*patint*) S'ofega?

VETERINÀRIA : — I així aconseguix que tothom estigui per ella.

PSICÒLOGA : — Ja, el síndrome de víctima.

VETERINÀRIA : — Exacte. I si se li diu coses que no vol sentir, li agafa singlot.

PSICÒLOGA : — Ja veig: fa negació. És increïble tot això en una ment tan primitiva...!

VETERINÀRIA : — Primitiva? Home... Jo diria... que té una intel·ligència normal.

PSICÒLOGA : — Sí, sí; això sí. A mi el que em preocupa és que es rebolqui al fang podrit de la bassa que hi ha aquí darrere...

VETERINÀRIA : — (*impactada*) Es rebolca al fang podrit?

PSICÒLOGA : — Fa una pudor insuportable! Després no la puc deixar entrar!

VETERINÀRIA : — Però no ho entenc... Estem parlant de la dissenyadora?

PSICÒLOGA : — Què diu, ara? Estem parlant de la gata!

(...)

Aquest text és un fragment. Si us interessa adquirir-lo sencer, sol·liciteu-lo a

adelaida.delaire@gmail.com